

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

27 март 1963 година *

По съединени дела 28 - 30/62

всяко от които е с предмет преюдициално запитване от Tariefcommissie (нидерландския административен съд от последна инстанция по данъчни дела), на основание член 177, параграф 1, буква а) и параграф 3 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпили в Съда по дело, висящо пред упоменатия съд между

Da Costa en Schaake NV, Amsterdam, за която се явяват адв. H.G. Stibbe и адв. L.F.D. ter Kuile, адвокати от Амстердам,

(дело 28/62),

Jacob Meijer NV, Venlo,

(дело 29/62),

Hoechst-Holland N.V., Amsterdam,

(дело 30/62),

и

Nederlandse Belastingadministratie (нидерландската данъчна администрация), за която се явяват от инспекторите по мита и акцизи съответно от Амстердам (дело 28/62), Venlo (дело 29/62) и Ротердам (дело 30/62),

Преюдициално решение относно следните въпроси:

1. Дали член 12 от Договора за ЕИО има пряко приложение на територията на всяка държава-членка, както се твърди от жалбоподателя. С други думи, дали гражданите на такава държава могат, на основание на въпросния член, да предявява лични права, които Съдът трябва да защитава.

2. В случай на получаване на утвърдителен отговор, независимо от това дали е имало незаконосъобразно увеличаване на митото или само разумно изменение на митата, които са се налагали преди 1 март 1960 г., изменението, което, макар да представлява увеличение от аритметична гледна точка, не трябва да се счита за забранено съгласно условията на член 12,

СЪДЪТ,

---

* Език на производството: нидерландски.

В състав: г-н А. М. Donner, председател, г-н L. Delvaux and г-н R. Rossi, (председатели на състав), г-н Ch. L. Hammes, г-н А. Trabucchi (докладчик), г-н R. Lecourt и г-н W. Strauß, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Lagrange,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

Редовността на процедурата, по която Tariefcommissie е поискал от Съда постановяването на преюдициално решение съгласно член 177 от Договора за ЕИО, не е била оспорвана и не съществуват основания за Съда да повдига въпроса служебно.

Комисията, явяваща се като страна по силата на разпоредбите на член 20 от Статута на Съда, настоява искането да бъде отхвърлено поради липса на основания, тъй като въпросите, по които се иска тълкуване от Съда по настоящото дело са били вече разрешени с решение от 5 февруари 1963 г. по дело 26/62, което засяга идентични въпроси, повдигнати в подобно дело.

Това твърдение не е доказано. Трябва да се направи разлика между задълженията, поставени в член 177, параграф 3 от Договора за ЕИО към националните съдилища или трибунали от последна инстанция, и правомощията, дадени от член 177, параграф 2 на всеки национален съд или трибунал да препраща към Съда на Общността въпроси за тълкуване на Договора. Въпреки, че член 177, параграф 3 безусловно изисква от съдилищата или трибуналите на всяка държава-членка, срещу чиито решения няма средства за съдебна защита съгласно националното право – какъвто е Tariefcommissie – да препращат на Съда всеки въпрос за тълкуване, който е бил повдигнат пред тях, правомощието да даде тълкуване съгласно член 177 от Договора за ЕИО, което вече е било дадено от Съда, може да лиши това задължение от целта му и по този начин да го изпразни от съдържание, какъвто би бил случаят особено, когато повдигнатият въпрос е материално идентичен с въпрос, който е бил вече предмет на преюдициално решение в подобно дело.

Когато дава тълкуване на Договора по определени дела, висящи пред един национален съд, Съдът се ограничава до извличане значението на правилата на Общността от формулировката и духа на Договора, като оставя на националните съдилища прилагането по отделните дела на така тълкуваните правила. Това положение отговаря на функцията, дадена на Съда от член 177, да гарантира еднаквото тълкуване на правото на Общността в шестте държави-членки. Ако член 177 нямаше такова приложно поле, процесуалните изисквания на член 20 от Статута на Съда, който предвижда участието на държавите-членки и институциите на Общността в съдебните заседания, и член, 165 параграф 3 от Договора, който изисква съдът да заседава на пленарни заседания, нямаше да бъдат оправдани. Тази страна от дейността на Съда в рамките на член 177 се потвърждава от отсъствието на страни по делото, в същинския смисъл на думата, което представлява характеристика на тази процедура.

Не по-малко вярно е това, че член 177 винаги позволява на един национален съд, ако го счита за желателно, да постави отново на Съда въпросите за тълкуване. Този извод следва от член 20 от Статута на Съда съгласно който, процедурата уреждаща преюдициалните въпроси, автоматически се задвижва, веднага след като такъв въпрос е бил поставен от национален съд.

Следователно, Съдът трябва да постанови решение по настоящата молба.

Тълкуването на член 12 от Договора за ЕИО, което тук се иска, е дадено с решение на Съда от 5 февруари 1963 г. по дело 26/62.

Това решение постановява, че:

„1. Член 12 от Договора за ЕИО има пряко приложение и създава лични права, които националните съдилища трябва да защитават.

2. С цел да се установи дали митата или таксите с равностоен ефект са били увеличени противно на забраната, съдържаща се в член 12 от Договора, е трябвало да се обърне внимание на митата и таксите, които в действителност са били прилагани от въпросната държава-членка към датата на влизане в сила на Договора за ЕИО. Такова увеличение на митата или таксите с равностоен ефект може да се появи, както от ново предоговаряне на тарифата с последици за класификацията на стоките, които попадат при много по-висока митническа позиция, така и от увеличаването на ставката на налаганите мита.”

Въпросите за тълкуване, повдигнати по това дело са идентични с тези, разрешени по-горе и на Съда не са представени нови факти.

При тези обстоятелства Tariefcommissie трябва да бъде препратен към предишното решение.

По съдебните разноски

Разходите, направени от Комисията на ЕИО и от правителствата на тези държави-членки, които са представили своите становища пред Съда, не могат да бъдат предмет на възстановяване.

Доколкото това производство засяга страните по главното производство, то има характера на фаза в делото, висящо пред Tariefcommissie и решението относно съдебните разноски е от компетентността на този съд.

По изложените съображения,

Съдът

като се произнася на въпросите, поставени пред него за преюдициално решение от Tariefcommissie, с решение от 19 септември 1962 г. реши:

1. Няма основание да се дава ново тълкуване на член 12 от Договора за ЕИО.

2. Tariefcommissie е компетентен да се произнесе относно разноските по настоящата процедура.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 27 март 1963 година.

Подписи